

ZAKAJ BREZ ZNANJA ANGLEŠČINE NE BOSTE PRIŠLI DALEČ

Zanimivo, toda vprašanje iz naslova se mi dolgo, dolgo ni zastavilo kot nekaj samo po sebi umevnega. Sam namreč že pripadam eni izmed tistih prvih generacij, ki so širjenje angleščine sprejemale kot nekaj povsem naravnega. Konec koncev se je v najstniških letih moje generacije omenjeni jezik izkazal kot eden izmed pomembnih kulturnih dejavnikov »osvoboditve« izpod prejšnjega, komunističnega družbenega sistema na poti v kapitalizem. Na njegovih blagozvočnih in spevnih frekvencah je namreč že dolgo vrsto let skozi »rešetke« v železni zavesi blago pljuskala globalna pop kultura z vsemi svojimi nepreglednimi zvrstmi glasbe, filmske industrije, mode, hrane, oglaševanja, skratka – vseh mogočih načinov življenja in bivanja.

S simboličnim, vendar zato nič manj pomembnim padcem Berlinskega zidu pa so njene oblike dobesedno preplavile Evropo, pa tudi veliko večino preostalega sveta. Ostalo je le malo držav, ki so se bolj ali manj uspešno upirale vplivu angleško govoreče kulture nasploh, npr. Kitajska, Rusija, Severna Koreja – pa še za slednje se vsaj včasih zdi, da počasi, a vztrajno podlegajo njenemu vplivu. Vendar pa je to že malce subjektiven pogled na stvarnost, ki bi bil primeren za širšo debato, zato ga tukaj ne bom razlagal na dolgo in široko.

Resnično, veliko prej kot gornje vprašanje se mi je skozi tokove in vrtince mojega življenja ponudil odgovor nanj. V tretjem letniku dodiplomskega študija se mi je namreč odprla priložnost, da odpotujem na študijsko izmenjavo v Veliko Britanijo. Pravilno ime dežele? Da, ampak le delno. Sem odpotoval v Anglijo? Seveda, vendar je to še najslabši nadomestek za državno ime. Kam sem torej odpotoval? Še najbolj natančno me je pot zanesla v Sheffield, mesto na severu Anglije, sredini Velike Britanije in nekje približno na vzhodnem delu Združenega kraljestva Velike Britanije in Severne Irske, kar je tudi najpravilnejše in tudi najbolj celovito ime državne tvorbe na zahodu Evrope.

Že zmeda z imeni pove, da gre pri vseh angleško govorečih državah (torej tudi ZDA) za poseben fenomen v svetovni zgodovini, ki sicer dandanes ni ravno pogost, v starejših obdobjih pa ni bil nikakršna izjema: nastale so namreč iz oblik cesarstev (imperijev). Cesarstva so po definiciji (monarhistične) državne tvorbe, ki znotraj meja združujejo veliko število narodnosti, jezikov in veroizpovedi, z bolj ali manj prevladujočo kombinacijo vseh treh, ki (tam) pomeni najbolj sprejemljiv način življenja. Fascinantno je morda dejstvo, da je bilo to, kar je danes znano kot Britansko otočje, v svojih zametkih del tako imenovanega Anžuvinskega kraljestva, ki je poleg otočja obsegalo še približno dve tretjini Francije. Nato je po vrsti (srečnih?) okoliščin iz sorazmerno majhnega ozemlja nastal ogromen Britanski imperij, ki mu po velikosti v vsej svetovni zgodovini ni bilo para. In, nenazadnje, iz Britanskega cesarstva so naposled izšle ZDA, ki so svetu prinesle globalizacijo, torej globalno podlago za vsesplošno komunikacijo, izmenjavo dobrin, prost pretok ljudi in kapitala itn.

Pa ne samo to: v angleško govorečem svetu imajo korenine tudi vse tri industrijske revolucije: strojna (parni stroj), proizvodna (množična proizvodnja s sistematizacijo dela za tekočim trakom) ter nazadnje še digitalna, ki je prinesla neslutene možnosti komunikacije, dela, poslovanja in zabave preko najrazličnejših digitalnih medijev. Se torej še zmeraj sprašujete, zakaj brez znanja angleščine ne boste prišli daleč? Sicer sam ne trdim, da brez njega ni mogoče živeti, vendar nam angleščina tako ali drugače sledi povsod: pri delu, na potovanjih, pri zabavi... Zato se z njo kar pogumno spogledujte, ker zna biti nežna in potrpežljiva ljubimka, obljudim.

Dr. Milan Franc
predavatelj angleščine v DOBINEM jezikovnem centru